

OPINIÓ

UN NOM, UN MÓN

XEVI PLANAS xplanas@presencia.cat

Josep Vicente

Hi ha la tendència a creure que és escriptor qui publica llibres. La realitat demostra, però, que hi ha bons escriptors que no han publicat mai cap llibre i que hi ha autors de llibres sense prou interès per poder-los definir com a escriptors, si som una mica exigents a qui apliquem el terme. «Tothom porta un llibre a dintre. Algunes persones l'escrivim i d'altres no», creia Julio Ramón Ribeyro. Probablement el mercat editorial està saturat perquè hi ha massa persones que treuen fora el llibre poc consistent que porten dintre. És una llàstima, en canvi, que qui porta llibres nodridors a dintre no els acabi traient fora.

Josep Vicente (l'Armentera, 1923-Sant Feliu de Guíxols, 2011) duia a dintre el gust, la saviesa i la capacitat per escriure llibres. Però ha mort havent-ne publicat només dos. Tot i que Vicente n'hauria pogut redactar molts més, el sistema literari català, com en tants altres casos, no va ser prou sensible a la seva plo-

ma. Lamentablement, doncs, només ha pogut deixar el cinquè volum de la sèrie *Catalunya visió*, en què el 1968 proposava un viatge molt fresc per diferents comarques del nord del país, i *Cenyir el vent*, una antologia de textos periodístics publicats al diari *El Punt* i la revista *Àncora*, editada l'any passat per la Diputació de Girona a la col·lecció Josep Pla, a cura de Lluís

Muntada i Dani Vivern. Tenia raó Quim Espanyol quan al pròleg afirmava que l'excursiva prosa de Vicente va directa al cor de les coses i és una de les més acurades que s'han escrit en el seu temps al país.

Llegir Vicente és una invitació a ser més cívics. Els seus textos ens fan pensar que sempre podem afinar més el sentit de l'observació, com ell ho fa fixant-se en uns

cecs descansant en un hotel: «Veient-los, sobrevé el pudor instintiu de veure'ls i que ells no ens veïgin, de sentir-se com furtiu. Potser en la seva vulnerabilitat hi intuïm una energia diferent que els fa superiors a nosaltres, com si, no veient-hi, veiessin el que nosaltres no veïem».

De vegades, Vicente no pot evitar una vaga tristesa: «Tot és incert, emboirat. I polítics i experts, en lloc de fer llum, fan fum». Malgrat tot, creu que la vida és com un autobús de línia al qual s'ha de pujar amb receptivitat i bona fe: «Poder ser obedient a estones pot ser una gran cosa. El problema és trobar què val la pena d'obeir».

Josep Vicente. / JOAN TRILLAS